

OZIENNIK USTAW ŚLĄSKICH

Nr. 2.

KATOWICE, dnia 11. lutego 1925.

Rok IV.

- Treść: 4. Rozporządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 23. stycznia 1925 r. w przedmiocie nabywania, pozbywania i noszenia broni i amunicji.
5. Rozporządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 7. lutego 1925 r. w celu wykonania śląskiej ustawy w sprawie ochrony lokatorów z dnia 18. grudnia 1924 (Dz. Ust. Śl. Nr. 28, poz. 107).
6. Nowela z dnia 30. stycznia 1925 r. do ustawy o prowizorium budżetowym za czas od 1. stycznia do 31. marca 1925 r. z dnia 17. grudnia 1924 r. (Dz. U. Śl. Nr. 28, poz. 106).

4.

Rozporządzenie

Wojewody Śląskiego z dnia 23. stycznia 1925 r.
w przedmiocie nabywania, pozbywania i noszenia broni
i amunicji.

Na podstawie § 137 ustawy o ogólnym zarządzie kraju z 30. VII. 1883 r. i §§ 6, 12 i 15 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11. marca 1850 r. zarządzam za zgodą Rady Wojewódzkiej co następuje:

§ 1.

Oprócz przemysłowców i kupców, uprawnionych do wyrabiania i sprzedaży broni i amunicji nie wolno nikomu gromadzić zapasów broni i amunicji.

§ 2.

Zakazuje się sprzedaży i innego pozbywania granatów ręcznych, pierścieni metalowych, węży gumowych, powrozów i rzemieni zawierających wkładki metalowe lub inne obciążenia.

§ 3.

Krótką i długą broń palną wszelkiego rodzaju wraz z należącą doń amunicją, sztylety, długie noże myśliwskie, laski skórzane i inne z wkładką metalową oraz laski z rękojeścią metalową w kształcie toporka wolno sprzedawać i pozbywać tylko osobom, które wykażą się kartą na broń opiewającą na dany rodzaj broni i wystawioną na nazwisko kupującego, zaś o ile chodzi o broń myśliwską za ukazaniem przez kupującego prawidłowo wystawionej karty myśliwskiej.

Przemysłowcy uprawnieni do sprzedaży broni i amunicji (§ 1) są obowiązani prowadzić w swym lokalu sprzedaży książkę, do której winni zapisywać pod liczbą bieżącą w każdym poszczególnym wypadku:

- 1) datę sprzedaży,
- 2) rodzaj i ilość sprzedanej broni oraz amunicji,
- 3) Imię i nazwisko, zawód i miejsce zamieszkania kupującego,
- 4) liczbę i datę karty na broń względnie karty myśliwskiej oraz władzę, która dokumenty te wystawiła.

Książka winna mieć trwałą oprawę i zawierać strony numerowane liczbami bieżącymi. Przed użyciem należy książkę tą zaopatrzyć w pieczęć urzędową miejscowej władzy policyjnej, która równocześnie potwierdzi ilość stron.

W książce tej nie wolno nie wycierać, wszelkie zapiski muszą być czytelne, nie wolno jej również niszczyć całkowicie lub częściowo bez zezwolenia miejscowej władzy policyjnej. Na żądanie władzy policyjnej należy książkę przedłożyć każdego czasu wspomnianej władzy do oglądu.

§ 4.

Nie wolno nikomu nosić broni wyszczególnionej w § 2. Krótką i długą broń palną wszelkiego rodzaju, sztylety, długie noże myśliwskie, laski skórzane lub inne z wkładką metalową oraz laski z rękojeścią metalową w kształcie toporka mogą nosić tylko osoby, które uzyskały kartę na broń opiewającą na dany rodzaj broni. Osoby te są obowiązane kartę na broń mieć przy sobie i okazać ją każdej chwili na żądanie organów władzy.

§ 5.

Władzami powołanemi do wystawiania kart na broń są Starostwa oraz Dyrekcja Policji, w których obrebie względnie rejonie policyjnym petent posiada swoje stałe miejsce zamieszkania; wyjątkowo może Starostwo względnie Dyrekcja Policji w których obrebie petent chwilowo przebywa, wystawić kartę na broń, winne jednak bezzwłocznie zawiadomić o tem władzę właściwą do wystawiania karty na broń ze względu na miejsce stałego zamieszkania petenta.

Karty na broń należy wystawiać na czas najwyżej 1 roku z zastrzeżeniem każdorazowego odwołania osobom, które ukończyły 18 rok życia, zachowują się pod każdym względem bez zarzutu i które wykażą istotną potrzebę noszenia broni, o ile władza powołana do wystawiania karty na broń uzna potrzebę noszenia broni za dostatecznie udowodnioną.

Za wystawienie karty na broń nie pobiera się żadnej opłaty z wyjątkiem zwrotu kosztów formularza. Karta na broń traci ważność, jeżeli jej posiadacz przeniesie się

na stały pobyt do miejscowości położonej w innym powiecie względnie rejonie Dyrekcji Policji.

§ 6.

Karty na broń, które wskutek odwołania zezwolenia na noszenie broni oraz wskutek upływu czasu, na jaki zostały wystawione, straciły swą ważność należy złożyć bezzwłocznie u tej władzy, która je wystawiła.

Odwołanie zezwolenia na noszenie broni przez władzę, która zezwolenia udzieliła, może nastąpić pisemnie albo protokółarnie.

§ 7.

Odstępowanie karty na broń drugiej osobie jest wzbronione.

§ 8.

Przekroczenia powyższych postanowień będą karane grzywną do 60 zł. względnie w razie niemożności uiszczenia grzywny odpowiednią karą aresztu, o ile powszechna ustawa karna nie przewiduje cięższej kary.

§ 9.

Przepisy §§ 4 ust. 2, do § 7. włącznie, nie mają zastosowania do osób, które z tytułu swojej służby względnie charakteru są upoważnione do noszenia broni bez uzyskania osobnego zezwolenia, do posiadaczy kart myśliwskich — o ile ci mają przy sobie względnie przewożą potrzebną im do polowania broń myśliwską wraz z amunicją.

Nie podlega również powyższym ograniczeniom (§§ 4 ust. 3—7) przewóz broni w obrębie górnośląskiej części Województwa, o ile przewóz ten odbywa się w granicach dozwolonego obrotu handlowego między przemysłowcami uprawnionymi do wyrabiania względnie sprzedaży broni, i o ile broń jest szczelnie opakowana.

§ 10.

Zakazuje się noszenia nabywania i pozbywania wszelkiej broni kolnej, siecznej i palnej, ukrytej w laskach itp. Przekroczenia tego zakazu podlegają karze przewidzianej w ustępie 1. 9 i ostatnim §-u 367 ustawy karnej.

§ 11.

Rozporządzenie to obowiązuje na górnośląskiej części Województwa z dniem ogłoszenia.

Z tym samym dniem traci moc obowiązującą rozporządzenie Wojewody Śląskiego z 6. lipca 1922 r. Dz. U. Śl. Nr. 5, poz. 18 — w przedmiocie posiadania i noszenia broni.

Wojewoda Śląski:

(—) Bilski.

5.

Rozporządzenie

Wojewody Śląskiego

z dnia 7-go lutego 1925 roku,

w celu wykonania śląskiej ustawy w sprawie ochrony lokatorów z dnia 18. grudnia 1924 (Dz. Ust. Śl. Nr. 28, poz. 197).

Na podstawie art. 36 ustawy z dnia 18. grudnia 1924 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 28, poz. 107) zarządzam co następuje:

§ 1.

Do art. 14 ustawy:

1. Tworzy się Urzędy Rozjemcze w następujących miejscowościach:

A.) w cieszyńskiej części Województwa: Bielsko, Cieszyn, Skoczów, Strumięń, ze zakresem działalności na cały odnośny powiat sądowy;

B.) w górnośląskiej części Województwa:

a) Lubliniec, Tarnowskie Góry, Katowice, Mysłowice, Ruda, Rybnik, Wodzisław, Pszczyna, Mikołów, Królewska Huta, Żory;

b) Chropaczów, Orzegów, Świętochłowice, Nowy Bytom, Lipiny, Łagiewniki, Szarlej, Wielkie Hajduki, Nowa Wieś, Rożdzień, Huta Laury, Chorzów, Bielszowice, Radzionków, Siemianowice.

2. Właściwość terytorjalna urzędów rozjemczych w miejscowościach wymienionych w ustępie pierwszym pod lit. A i B a rozciąga się na cały odnośny powiat sądowy z wykluczeniem miejscowości wymienionych pod lit. b).

3. Właściwość Urzędów Rozjemczych w miejscowościach wymienionych w ustępie pierwszym pod lit. b) rozciąga się na odnośną gminę.

4. Gminy, niewymienione w poprzednich ustępach a ubiegające się o ustanowienie urzędów rozjemczych winne przedłożyć za pośrednictwem władzy administracyjnej I. instancji Urzędowi Wojewódzkiemu uchwałę reprezentacji gminnej postanawiającą utworzenie urzędu rozjemczego. Urząd Wojewódzki rozstrzyga ostatecznie o utworzeniu tego urzędu oraz zarządza rozpoczęcie jego działalności.

5. Urząd gminny winien na żądanie przewodniczącego urzędu rozjemczego dostarczyć urzędowi rozjemczemu potrzebne mu ubikacje oraz personel kancelaryjny.

6. Dochody i wydatki urzędu rozjemczego powinny być prowadzone osobno. Jeżeli dochody przewyższają wydatki, nadwyżka przypada gminie, w której siedzibę ma urząd rozjemczy. Jeżeli natomiast wydatki przewyższają dochody a gmina reflektuje na pokrycie niedoboru przez interesowane gminy, winna ona najpóźniej w styczniu po upływie roku obrachunkowego przedłożyć Urzędowi Wojewódzkiemu za pośrednictwem właściwej władzy nadzorczej zestawienie dochodów i wydatków urzędu rozjemczego oraz cyfrowe zestawienie spraw zawisłych przed urzędem rozjemczym według gmin, na które właściwość urzędu rozjemczego się rozciąga. Za sprawę w rozumieniu niniejszego ustępu uważa się tylko tę sprawę, która została załatwioną stanowczem choćby nie prawomocnym orzeczeniem.

7. Na podstawie powyższych dat orzeka Urząd Wojewódzki jaką stosunkowo kwotę z tytułu kosztów utrzymania urzędu rozjemczego każda gmina ma ponosić.

§ 2.

Do art. 15 ustawy:

1. Zarząd gminy, będącej siedzibą urzędu rozjemczego winien najpóźniej do trzech tygodni po wejściu niniejszego rozporządzenia przedstawić prezesowi właściwego Sądu Okręgowego listę osób, mających o ile możliwości wykształcenie prawnicze i nadających się na stanowiska przewodniczącego urzędu rozjemczego lub jego zastępcy. Lista ta powinna obejmować co najmniej 3 osoby i zawierać następujące dane: Imię i nazwisko, zawód, miejsce zamieszkania, przynależność państwową, wiek, stan, znajomość języków, wykształcenie szkolne oraz zawodowe i życiorys.

2. Razem z listą należy przedłożyć pisemne oświadczenie się osób listą objętych, czy stanowisko przyjmują lub uzasadnienie odmowy.

3. Jeżeli niema osób odpowiadających powyższym warunkom, należy w podanym terminie zawiadomić

[illegible]

do rozp. Dz. U. §1. Nr. 2. poz. 5.

Lista magna

[illegible]

Rok.....

Imię i nazwisko	Wciągnięty		U w a g a
	do listy	pod L. b.	

LISTA P.

(lista przydziałów)

[illegible]

prezesa Sądu Okręgowego, że gmina niema kandydatów na stanowisko przewodniczącego urzędu rozjemczego względnie jego zastępcy.

4. Równocześnie z doniesieniem względnie przedstawieniem listy należy podać prezesowi Sądu Okręgowego wysokość wynagrodzenia ustalonego przez reprezentację gminną dla przewodniczącego urzędu rozjemczego i zastępcy.

5. Zarząd gminy sporządza listę osób nadających się według art. 15 ustawy na stanowisko ławników i przedkłada ją w terminie 14 dniowym po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia reprezentacji gminnej. Przyjętą przez reprezentację gminną listę ogłasza w sposób w danej gminie praktykowany z wezwaniem do ewentualnego wniesienia sprzeciwów (art. 16) w przeciągu dni 7.

6. Po upływie terminu przedkłada urząd gminny listę wraz z ewentualnymi sprzeciwami prezesowi Sądu Okręgowego celem dokonania nominacji.

7. Listę ławników należy sporządzić w dwóch grupach: jednej obejmującej właścicieli domów, a drugiej lokatorów i sublokatorów, którzy nie posiadają ani sami ani też ich małżonkowie własnej nieruchomości. Druga grupa ma obejmować lokatorów i odrębnie sublokatorów. W obu grupach należy pomieścić także osoby z kół handlowych, przemysłowych i rzemieślniczych, proporcjonalnie do zawodów w tych działach w odnośnej gminie wykonywanych.

8. Na ławników urzędu rozjemczego należy powoływać tylko obywateli polskich bez względu na płeć.

9. Osoby, które są równocześnie najmodawcami i najmobiorgami, nie mogą być ławnikami.

10. Do nominacji na ławników stosuje się przepisy §§ 32, 33 ustawy o ustroju sądownictwa z dnia 27. I. 1877 (Dz. Ust. str. 41—76) na górnośląskiej części Województwa Śląskiego oraz § 2 ustawy z dnia 23. V. 1873 (austr. Dz. Ust. Nr. 121) na cieszyńskiej części Województwa Śląskiego.

11. Lista winna zawierać taką liczbę ławników, by każdy ławnik w przeciągu jednego roku administracyjnego brał udział o ile możliwości w nie więcej jak tylko 12-tu posiedzeniach.

12. Członkowie (Przewodniczący, zastępcy i ławnicy) urzędu rozjemczego mianowani są na przeciąg jednego roku administracyjnego.

13. Członkowie ustępujący z powodu upływu roku ich urzędowania winni spełniać swe obowiązki aż do czasu objęcia obowiązków przez ich następców. Mogą oni być mianowani ponownie.

14. Członkowie urzędów rozjemczych powołani na zasadzie dotąd obowiązujących ustaw urzędują aż do czasu zamianowania nowych członków w myśl przepisów ustawy z dnia 18. 12. 1924 (Dz. Ust. Śl. Nr. 28, poz. 107).

15. W przyszłości obowiązane są zarządy gmin przesyłać prezesowi właściwego Sądu Okręgowego listy wspomniane w ustępach 1 i 5, a obejmujące kandydatów na członków na rok następny do końca listopada roku poprzedzającego.

§ 3.

Do art. 17 ustawy:

Orzeczenie karne wydaje prezes Sądu Okręgowego na umotywowany wniosek przewodniczącego urzędu rozjemczego lub jego zastępcy.

§ 4.

Do art. 18 ustawy:

1. Przewodniczący urzędu rozjemczego oznacza miejsce dzień oraz czas rozpraw i zawiadamia o tem

odnośnych ławników. Z uwzględnieniem przepisów art. 18 ustawy będą ławnicy powoływani w porządku alfabetycznym o ile możliwości na nie więcej aniżeli 4 bezpośrednio po sobie następujące rozprawy.

2. Do wykluczenia względnie uchylenia członków urzędu rozjemczego stosuje się odpowiednio przepisy §§ 41—49 procedury cywilnej z dnia 20. I. 1877 (Dz. Ust. Rz. str. 83—284) na górnośląskiej części Województwa Śląskiego względnie §§ 19—27 normy jurisdikcyjnej z dnia 1. 8. 1895 (austr. Dz. U. P. Nr. 111) na cieszyńskiej części Województwa Śląskiego.

3. Protokół rozprawy prowadzić będzie zaprzyszczony protokolant.

4. Co do treści protokołu zastosować należy na górnośląskiej części Województwa przepisy §§ 159—162 p. c. oraz w cieszyńskiej części Województwa przepisy §§ 207—209 p. c.

5. Przeznaczone dla aktów urzędowych wygotowane orzeczenia i protokół rozprawy podpisują przewodniczący i protokolant.

§ 5.

Do art. 27 ustawy:

1. Urzędem gminnym w znaczeniu rozdziału VII. ustawy jest Magistrat względnie Przełożęństwo gminne.

2. Art. 27 ustawy nie odnosi się do ubikacji przemysłowo-handlowych.

3. Za ubikacje mieszkalne w rozumieniu tego art. należy uważać tylko te ubikacje które zajmowane są przez lokatorów a nie przez sublokatorów.

4. Za opróżnione należy uważać takie mieszkanie, które posiadacz całkowicie opuścił, lub które służy jedynie do przechowania rzeczy.

5. O przydziale mieszkania należy zawiadomić właściciela domu lub zastępcę, na którego przedstawienie Urząd gminny rozstrzyga ostatecznie. Jeżeli po ostatecznym przydzieleniu mieszkania zajdzie trudność w zajęciu mieszkania przez osobę, na którą przydział opiewa, z tego powodu, że poprzedni posiadacz mieszkania względnie właściciel domu twierdzi iż mieszkanie nie jest opróżnione a osoba na którą przydział opiewa, żąda od urzędu gminnego przymusowego wprowadzenia do mieszkania, urząd gminny poleci jej skierowanie tej sprawy do właściwego urzędu rozjemczego na zasadzie art. 20 ustępu 3-go ustawy.

§ 6.

Do art. 30 ustawy:

1. Za funkcjonariusza publicznego w rozumieniu tego artykułu uważa się: funkcjonariuszów państwowych, zawodowych wojskowych, funkcjonariuszów płatnych ze Skarbu Śląskiego, funkcjonariuszów powiatów (Wydziałów dróg powiatowych) i gmin oraz w górnośląskiej części Województwa funkcjonariuszów urzędów okręgowych.

2. Za władzę przełożoną funkcjonariusza uważa się przełożonego tego urzędu lub oddziału wojskowego, przy którym funkcjonariusz pełni służbę.

3. Jeśli chodzi o naczelnika urzędu właściwym dla niego jest przełożony instancji bezpośrednio wyższej.

4. Władza winna oświadczenie wydać w przeciągu dwóch tygodni; brak odpowiedzi władzy przełożonej funkcjonariusza po upływie terminu, uważa się za udzielenie zezwolenia na przydzielenie mieszkania osobom prywatnym.

§ 7.

1. Gminy są obowiązane do prowadzenia ewidencji poszukujących ubikacji mieszkalnych i zależnie od nagłości zapotrzebowania mieszkań do podzielenia poszu-

kujących na dwie klasy, przyczem uwzględnić należy zawód i przynależność tychże.

2. Dla ocenienia nagłości zapotrzebowania miarodajną jest przede wszystkim istniejąca lub zachodząca bezdomność.

3. Opróżnione mieszkania mogą być przydzielane tylko osobom zanotowanym w ewidencji z uwzględnieniem kolejności ich zgłoszenia i nagłości zapotrzebowania, chyba, że gmina ze względów publicznych zmuszoną jest dostarczać mieszkanie przede wszystkim bezdomnym.

4. W celu prowadzenia ewidencji poszukujących mieszkań powinna gmina natychmiast po wejściu tego rozporządzenia założyć następujące listy:

I. lista poszukujących mieszkań, która dzieli się na:

- 1) listę zwykłą — A (wzór w załączniku)
- 2) listę nagłą — B (wzór w załączniku).

Dla obydwu list należy założyć wspólny rejestr, do którego się wpisuje nazwisko poszukujących w alfabetycznym porządku z powołaniem się na liczbę bieżącej odnośnej listy.

II. Lista przydziałów — P (wzór w załączniku).
Lista ta prowadzi alfabetyczny rejestr.

III. Lista opróżnionych mieszkań — O (wzór w załączniku).

IV. Lista zamian — Z (wzór w załączniku).

5. Osobę poszukującą mieszkanie zapisuje się na jej wniosek pisemny do listy A; w wypadku niemożności przydzielenia jej odpowiedniego mieszkania należy osobę w przeciągu dni 14-tu od dnia zgłoszenia z podaniem liczby bieżącej listy A zawiadomić, że została wciągnięta do ewidencji. Jeżeli nie jest możliwym przydzielić danej osobie mieszkania w ciągu roku, wpisuje się ją do listy B i zawiadamia ją.

Fakt przydziału wpisuje się do listy P przy równoczesnym zanotowaniu tegoż faktu w listach A wzgl. B.

6. Rubrykę: „Mieszkanie zajęte“ listy przydziałów wypełnia się wtedy, jeżeli dana osoba rzeczywiście mieszkanie zajmie. Dopiero po wypełnieniu tej rubryki może nastąpić wykreślenie osoby poszukującej mieszkania w ewidencji.

7. Osoby wymienione w art. 31 ustawy, o ile zaistnieją wymogi ustępu drugiego tego art. należy od razu umieszczać w liście B.

8. Funkcjonariuszów państwowych o ile władza potrzebę tego uzasadni (§ 6 ust. 1) należy od razu umieszczać w liście B).

9. Listy O i Z służą do wpisania dat wymienionych w odnośnych rubrykach wzorów w załączniku zapodanych.

§ 8.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda:

Bilski w. r.

6.

Nowela

z dnia 30. stycznia 1925 r.

do ustawy o prowizorium budżetowym za czas od 1. stycznia do 31. marca 1925 r. z dnia 17. grudnia 1924 r. (Dz. U. Śl. Nr. 28, poz. 106).

Art. 1.

W ustawie z dn. 17. grudnia 1924 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 28, poz. 106). skreśla się w artykule drugim następujący ustęp:

„Iakoteż kredyty na wykonanie ustawy pruskiej z dnia 26. maja 1909 r. i ustawy austriackiej z dnia 28. marca 1918 r. o poborach duchowieństwa wyznania katolickiego.

Wydatki jednorazowe w okresie prowizorium budżetowego nie mogą być uskutecznione“.

Skreślony ustęp wstawia się do powyżej wymienionej ustawy na końcu pierwszego artykułu.

Art. 2.

Powyższa ustawa wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. 3.

Wykonanie ustawy powierza się Wojewodzie.

Marszałek:
(—) Wolny.

Do rozp. D. U. Śl. Nr. 2. poz 5.

Alfabetyczny rejestr listy P.

Imię i nazwisko	Wciągnięty		U w a g a
	do listy	pod L. b.	

do rozp. Dz. U. Śl. Nr. 2, poz. 5.

(lista opróżnionych mieszkań)

L. b.	Ulica i Nr.	właściciel mieszkania	skład ubikacji	przydzielono	wpisany w liście P. pod l.	U w a g a

